

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **VETT a. s.**, se sídlem Borská 58, Zákupy, zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **město Česká Lípa**, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 1/1, Česká Lípa, zastoupeno Mgr. Janem Brožem, advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 5. 2021, č. j. 59 A 89/2020 - 171,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutími ze dne 27. 7. 2020, č. j. KULK 55282/2020/Ji a č. j. KULK 55284/2020/Ji, zamítl žalovaný návrhy žalobce na uložení povinnosti městu Česká Lípa (osobě zúčastněné na řízení) zaplatit žalobci částku 3 182 534 Kč s příslušenstvím (jako neuhrazenou část prokazatelné ztráty z provozování MHD v České Lípě za období roku 2005), resp. částku 7 771 195 Kč s příslušenstvím (jako neuhrazenou část prokazatelné ztráty z provozování MHD v České Lípě za období roku 2006). Odůvodnění rozhodnutí jsou obsahově prakticky totožná, rozhodnutí se liší pouze období, k němuž

se posuzované nároky vztahují (roky 2005 a 2006). Žalovaný oba nároky žalobce zamítl, neboť před civilními soudy, kde byly na základě shodného skutkového stavu řešeny nároky mezi týmiž účastníky, již bylo vyřešeno, že smlouva o závazku veřejné služby uzavřená dne 1. 3. 2002 mezi žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou, jejímž předmětem byl závazek veřejné služby k zajištění dopravní obslužnosti města Česká Lípa, podle § 19 a násl. zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, (dále jen „smlouva o ZVS“) je smlouvou neplatnou, a byly také vyčísleny hodnoty plnění poskytnutého oběma stranami, na základě čehož bylo stanoveno, že je to žalobce, kdo je povinen zaplatit osobě zúčastněné na řízení jako bezdůvodné obohacení za roky 2003 – 2006 částku 31 540 985 Kč s příslušenstvím. Tyto závěry podle žalovaného plynou z mezitímního rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 20. 4. 2009, č. j. 13 C 203/2007 - 288, z rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 13 C 203/2007 - 1092, a z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co 73/2017 - 1547. Uvedenými rozsudky se žalovaný cítil být vázán v souladu s § 159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

II.

[2] Proti oběma rozhodnutím žalovaného podal žalobce žaloby, které byly usnesením krajského soudu ze dne 1. 10. 2020 spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí. Krajský soud poté rozsudkem ze dne 4. 5. 2021, č. j. 59 A 89/2020 - 171, obě žaloby zamítl. Obě rozhodnutí žalovaného shledal sice stručně nicméně dostatečně odůvodněné, neboť soudní rozhodnutí, na které žalovaný odkazoval, jsou žalobci známa. Podle krajského soudu se žalovaný otázkou platnosti smlouvy o ZVS i otázkou bezdůvodného obohacení zabýval a ztotožnil se s názorem civilních soudů o neplatnosti smlouvy o ZVS a o tom, že plnění poskytnutá mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení tak nebyla podepřena platným právním titulem. Požadoval-li žalobce v řízení před žalovaným na základě totožného skutkového stavu plnění ze smlouvy o ZVS, nemohl být úspěšný, aniž by nastal nežádoucí rozkol mezi rozhodnutím žalovaného a civilních soudů. Civilní soudy tentýž skutkový stav hodnotily a před nimi uplatněný nárok posoudily tak, že to byl žalobce, kdo byl více obohacen, a je proto povinen bezdůvodné obohacení osobě zúčastněné na řízení vydat. Jelikož nárok uplatněný žalobcem za roky 2005 a 2006 ve správním řízení se z podstaty věci vylučuje s nárokem, který civilní soudy za tyto roky přiznaly osobě zúčastněné na řízení, bylo třeba, aby žalovaný soudní rozhodnutí respektoval, přestože správní a soudní řízení vedle sebe z hlediska pravomoci rozhodujících státních orgánů ob stojí, jak dovodil zvláštní senát. Krajský soud uzavřel s tím, že v řízení před žalovaným *„nebyl za tohoto stavu prostor posuzovat otázku, proč má být dle žalobce smlouva o ZVS platná, resp. proč má být v případě její neplatnosti přiznáno žalobci za roky 2005 a 2006 bezdůvodné obohacení. Vyhovění žalobcově argumentaci by zcela rozklížilo nesnadno vybudovanou cestu z dvoukolejného procesu vzniklého s ohledem na specifika případu a vývoj judikatury soudů“*.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[4] Stěžovatel předně namítá, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 186/2016 - 101, zavázal žalovaného k tomu, aby posoudil platnost smlouvy o ZVS i případný návrh na bezdůvodné obohacení. Žalovaný tak ale neučinil, pouze odkázal na mezitímní rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 20. 4. 2009, č. j. 13 C 203/2007 - 288, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co73/2017 - 1547. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Stejně tak je podle stěžovatele nepřezkoumatelný rozsudek krajského soudu, neboť ten se nedostatečně zabýval jeho námitkou, že žalovaný sám vůbec neposuzoval rozhodné otázky. Stěžovatel dále namítal, že žalovaný opomenul jeho důkazní návrh znaleckým posudkem. Podle stěžovatele mělo toto opomenutí za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť z posudku mělo vyplynout, že výše prokazatelné ztráty vykázaná stěžovatelem v rozhodném období byla s přihlédnutím ke všem okolnostem obvyklá, a proto mělo být jeho návrhu vyhověno.

[5] Stěžovatel tak navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

[7] Osoba na řízení zúčastněná považuje rozsudek krajského soudu za zákonný, přezkoumatelný a věcně správný; kasační stížnost proto navrhla zamítnout.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[11] V daném případě stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že se nedostatečně zabýval jeho námitkou o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, která měla spočívat v tom, že žalovaný neposuzoval rozhodné otázky, nýbrž toliko odkázal na civilní soudní rozhodnutí. S tím však souhlasit nelze.

[12] Nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008,

č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[13] V daném případě se krajský soud otázkou tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zabýval. Uvedl, že si jistě lze představit podrobnější odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nicméně žalovaný odkázal na rozhodnutí civilních soudů, která na danou věc dopadala, a srozumitelně uvedl, že je z nich povinen vycházet. Dále krajský soud zdůraznil, že je právní náhled soudů, který žalovaný sdílí, stěžovateli po mnoha letech sporů dobře znám a nebylo tedy nezbytné, aby žalovaný vlastními slovy opakoval pro stěžovatele i osobu na řízení zúčastněnou známý právní názor, na nějž bylo možno odkázat. Takový postup pak podle krajského soudu nebyl ani v rozporu s dříve vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[14] O nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v dané věci tak nelze hovořit, neboť ten je dostatečně a precizně odůvodněn. Není možné usuzovat, že nepřezkoumatelnost je založena pouze proto, že stěžovatel s argumentací krajského soudu nesouhlasí. Ostatně sám stěžovatel s rozsudkem krajského soudu detailně polemizuje, což samo nasvědčuje jeho přezkoumatelnosti.

[15] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 186/2016 - 101, a pokud krajský soud z tohoto důvodu jeho rozhodnutí nezrušil, je jeho rozsudek nezákonný. S tím však souhlasit nelze. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku (kterým mj. zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci) zavázal žalovaného k tomu, aby se jako předběžnou otázkou zabýval i platností uzavřené veřejnoprávní smlouvy, neboť to je podstatné pro posouzení, zda má být stěžovatelův nárok posuzován podle uzavřené smlouvy nebo podle pravidel bezdůvodného obohacení. Zároveň zdůraznil, že s ohledem na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jako „zvláštní senát“), ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015 - 11, má žalovaný povinnost

pokračování

rozhodnout i o návrhu na zaplacení bezdůvodného obohacení, nebyla-li veřejnoprávní smlouva uzavřena platně. „Žalovaný jakožto příslušný správní orgán je povinen v dané situaci posoudit, zda a v jakém rozsahu došlo k poskytnutí plnění, které nelze v případě poskytnutí služby veřejné dopravy ve stejné podobě vrátit. V takovém případě přichází v úvahu pouze ohodnocení přijatého prospěchu peněžitou formou s ohledem na ceny v místě a čase obvyklé (viz obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. 9 AfS 81/2010 - 180).“

[16] Žalovaný v žalobami napadených rozhodnutích mj. poukázal na § 159 a odst. 3 o. s. ř., podle něhož jsou pro něho výroky pravomocných rozsudků závazné, a uvedl, že podle mezitímního rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 20. 4. 2009, č. j. 13 C 203/2007 - 288, je předmětná smlouva o ZVS neplatná. Dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co73/2017 - 1547, kterým byla určena výše bezdůvodného obohacení mj. i za rozhodná období; byly vyčísleny hodnoty poskytnutého plnění oběma stranami, došlo k porovnání těchto hodnot a zjištění, kdo komu plnil více a kdo má tedy právo na vydání bezdůvodného obohacení.

[17] Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem, že si jistě lze představit podrobnější odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně s ohledem na jednoznačné odkazy na konkrétní soudní rozhodnutí včetně citace pasáže rozsudku krajského soudu ve věci sp. zn. 59 A 74/2019 zachycující podstatu řešení věci je takové odůvodnění dostatečné. Nelze totiž přehlédnout, že to byl stěžovatel, kdo byl účastníkem veškerých soudních řízení, na něž žalovaný odkázal, a také adresátem v nich vydaných rozhodnutí. Není možné přitom souhlasit se stěžovatelem, že by žalovaný nerespektoval právní názor zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalovaný se totiž platností smlouvy o ZVS zabýval a ztotožnil se s názorem okresního soudu zaujatým v mezitímním rozsudku ze dne 20. 4. 2009 (tj. že smlouva o ZVS platná není). Srozumitelně také uvedl z jakého důvodu (cítil se být vázán tímto rozsudkem podle § 159 odst. 3 o. s. ř.). Žalovaný tedy splnil požadavek Nejvyššího správního soudu, aby se jako předběžnou otázkou zabýval platností smlouvy o ZVS.

[18] Stejně tak žalovaný splnil pokyn Nejvyššího správního soudu a rozhodl o požadavku stěžovatele na zaplacení bezdůvodného obohacení. Opět přitom vyšel z rozhodnutí civilního soudu - Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, kterým se cítil být vázán podle § 159 odst. 3 o. s. ř. Právě v tomto rozsudku byla podle žalovaného určena výše bezdůvodného obohacení za rozhodná období, byly vyčísleny hodnoty poskytnutého plnění oběma stranami, došlo k porovnání těchto hodnot a zjištění, kdo komu plnil více a kdo má tedy právo na vydání bezdůvodného obohacení. Nelze přitom přehlédnout, že v době, kdy byl zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu vydán (1. 2. 2017), nebylo dosud civilními soudy o této otázce pravomocně rozhodnuto. Naopak v době, kdy znovu rozhodoval žalovaný (27. 7. 2020), existovalo pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, které otázku bezdůvodného obohacení vyřešilo. Žalovaný pak zcela v souladu se zákonem (§ 159 odst. 3 o. s. ř.) při posouzení této otázky vyšel z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co73/2017 - 1547.

[19] Podle § 159a odst. 3 o. s. ř. *v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.* Respektovat výrok pravomocného soudního rozsudku při své činnosti tak musí každý další orgán (v rozsahu, v jakém je závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby), aniž by výsledek předchozího procesu byl oprávněn v mezích vázanosti jakkoli revidovat. Žalovaný tedy neměl jinou možnost, než závěry civilních soudů v této věci převzít do svého rozhodnutí. To také učinil.

[20] Nelze přitom souhlasit se stěžovatelem, že by v dané věci neměly civilní soudy pravomoc o platnosti smlouvy o ZVS a o nároku na bezdůvodné obohacení rozhodnout. Touto otázkou se ostatně již zabýval Nejvyšší soud v usnesení ze dne 10. 6. 2020, č. j. 28 Cdo 1521/2020 - 1654, kterým bylo odmítnuto jako nepřipustné dovolání stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co73/2017 - 1547, i Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 9. 2020, sp. zn. I. ÚS 2024/20, kterým byla odmítnuta stěžovatelova ústavní stížnost v této věci. Ústavní soud zde zdůraznil (body 13 a 14 usnesení), že: „*Nejvyšší soud svůj závěr o zachování pravomoci civilních soudů v dané konkrétní věci odůvodnil přilehavě a s ohledem na její specifické skutkové okolnosti - Ústavní soud nesdílí názor stěžovatelky, že tak učinil nepřesvědčivým způsobem ani že by jí projednání věci civilními soudy (namísto správním orgánem) samo o sobě mělo přinést materiální újmu, což konstatoval v uvedeném usnesení i dovolací soud, uvedl-li, že: "bez ohledu na to, kudy má být do budoucna vedena hranice mezi pravomocí soudů a správních orgánů, bylo by projevem nepřiměřeného lpění na technických pravidlech (jdoucího na úkor snahy o efektivní řešení merita sporu předestřené žalobcem), jakož i naprostým popřením procesní ekonomie, pokud by v řešené věci byl po více než 10 letech od podání žaloby a poté, co byl vydán pravomocný mezitímní rozsudek o důvodnosti základu nároku (jenž obstál v dovolacím přezkumu a v současnosti již nemůže být procesně regulérním způsobem odpraven), konstatován nedostatek soudní pravomoci a byly-li by veškeré výstupy dosavadního řízení anulovány s poukazem na vývoj v náhledu zvláštního senátu na výklad pojmu "spory z veřejnoprávní smlouvy", k němuž došlo v průběhu řízení o odvolání proti konečnému rozhodnutí prvostupňového soudu. To platí tím spíše, že dokončení projednávání řešeného sporu civilními soudy v souladu s dříve se prosazujícím názorem vrcholných soudů samo o sobě nepřivodí žádnou materiální újmu ve sféře žalované, nýbrž pouze stanoví procesní rámec pro autoritativní posouzení nároku vzneseného předmětnou žalobou, aniž by tím byl artikulován jakýkoli úsudek o jeho důvodnosti nebo byl předurčen způsob řešení dalších případných rozepří mezi účastníky, v nichž již bude pravomoc orgánů veřejné moci zkoumána v duchu usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11."* Nejvyšší soud svůj výklad účinků zmíněného usnesení kompetenčního senátu č. j. Konf 10/2015-11 označil za "pochopitelně míněnou snahu o ústavně konformní promítnutí vývoje právních názorů zvláštního senátu do poměrů přezkoumávané věci", kterou Ústavní soud kvituje a nemá k ní výhrady. Dokončení projednávání věci před civilními soudy se podle dovolacího soudu jevílo v době jeho rozhodování procesně efektivnější i šetrnější vůči "objektivnímu (ačkoli dovolatelkou jako procesně neúspěšnou stranou pochopitelně příliš intenzivně nepociťovanému) zájmu účastníků na věcném řešení pře, bylo-li již nadto o meritu věci pravomocně rozhodnuto"; jde o řádně odůvodněné posouzení vrcholného soudu obecné justice, jehož přehodnocování Ústavnímu soudu nepřísluší. Právě uvedeným Ústavní soud nemíní zpochybňovat nynější judikaturu kompetenčního senátu ohledně pravomoci správních

pokračování

orgánů ani její obecnou závaznost (stejně jako Nejvyšší soud, jak je zřetelně patrné z jeho rozhodnutí, akcentujícího specifika souzené věci). V dané věci však dospívá k závěru, že Nejvyšší soud si jí při vypořádávání námitek stěžovatelky byl vědom a přesvědčivě vyložil, proč na toto konkrétní soudní řízení nedopadá a proč je namíste výjimečně vyložit účinek usnesení č. j. Konf 10/2015-11 jako nikoli incidenčně retrospektivní, nýbrž prospektivní, a tudíž na věc neaplikovatelný. Jeho postupu ani rozhodnutí tak není co vytknout a nezbyvá, než námitku nedostatku pravomoci nalézacího soudu k projednání věci odmítnout jako nedůvodnou, aniž by tím utrpělo stěžovatelčino právo na zákonného soudce (viz parametry popsané výše v bodě 10 usnesení); Ústavní soud postup Nejvyššího soudu za svévolný nepovažuje.“

[21] Nejvyšší správní soud tak zcela souhlasí s krajským soudem, že požadoval-li stěžovatel v řízení před žalovaným na základě totožného skutkového stavu plnění ze smlouvy o ZVS, nemohl být úspěšný, aniž by nastal nežádoucí rozkol mezi rozhodnutím žalovaného a civilních soudů. Totéž platí při úvahách o placení bezdůvodného obohacení, které nastupují po posouzení smlouvy o ZVS jako neplatné. Civilní soudy tentýž skutkový stav hodnotily a před nimi uplatněný nárok posoudily; o bezdůvodném obohacení mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení za roky 2003 až 2006 rozhodly tak, že je to stěžovatel, kdo byl více obohacen, a je proto povinen bezdůvodné obohacení vydat. Jelikož nárok uplatněný stěžovatelem za roky 2005 a 2006 ve správním řízení se z podstaty věci vylučuje s nárokem, který civilní soudy za tyto roky přiznaly osobě zúčastněné, bylo třeba, aby žalovaný soudní rozhodnutí respektoval. Tvrzený důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak shledán nebyl.

[22] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný opomenul jeho důkazní návrh znaleckým posudkem. Podle stěžovatele mělo toto opomenutí za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť z posudku mělo vyplynout, že výše prokazatelné ztráty vykázaná stěžovatelem v rozhodném období byla s přihlédnutím ke všem okolnostem obvyklá, a proto byl nárok stěžovatele v plném rozsahu dán.

[23] Ze spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel skutečně v řízení před žalovaným navrhl důkaz posudkem znaleckého ústavu Equity Solutions Appraisals s.r.o., kterým měla být stanovena obvyklá hodnota dopravních úkonů poskytnutých stěžovatelem osobě zúčastněné na řízení v letech 2005 a 2006. Žalovaný tento důkazní návrh řádně neprovedl a v rozhodnutí k tomu pouze uvedl, že navržené důkazy „byly akceptovány“. Krajský soud v napadeném rozsudku žalovanému takový postup vytkl a zdůraznil, že absence výslovného vypořádání s důkazním návrhem je vadou v řízení, nicméně uzavřel s tím, že se v daném případě nejednalo o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Podle krajského soudu je totiž z rozhodnutí žalovaného zřejmé, že žalovaný respektuje pravomocná soudní rozhodnutí a věc hodnotí stejnou právní optikou. Byla-li stěžovateli v civilním řízení stanovena povinnost k zaplacení bezdůvodného obohacení osobě zúčastněné na řízení, nebylo možno rozhodnout ve správním řízení na základě shodného skutkového stavu opačně. Uplatněný důkazní návrh směřoval právě k novému a opačnému posouzení otázky výše bezdůvodného obohacení, která byla v civilním soudním řízení, kde stěžovatel rovněž předkládal posudek téhož znaleckého ústavu, vyřešena.

[24] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem zcela ztotožňuje. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. může být vada řízení před právním orgánem důvodem ke zrušení

rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, pokud mohla mít tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo. Jak správně uvedl krajský soud, žalovaný při posouzení bezdůvodného obohacení i jeho výše vycházel z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co 73/2017 - 1547. V tomto rozsudku bylo rozhodnuto právě i o výši bezdůvodného obohacení, a to na základě znaleckého posudku znaleckého ústavu ČVUT. Tento posudek stěžovatel v soudním řízení zpochybnil právě předloženým znaleckým posudkem znaleckého ústavu Equity Solutions Appraisals s.r.o., s nímž se krajský soud v řízení řádně vypořádal (byl vyžádán doplňující posudek a oba znalci na jednání soudu svá stanoviska upřesnili). Krajský soud na základě toho pochybnosti o správnosti posudku ČVUT považoval za rozptýlené a z tohoto posudku také následně při stanovení výše bezdůvodného obohacení vyšel. Zákonnost tohoto postupu potvrdil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 10. 6. 2020, č. j. 28 Cdo 1521/2020 - 1654.

[25] Z uvedeného je tak zřejmé, že výsledek řízení před žalovaným by byl úplně stejný, i kdyby žalovaný neprovedení znaleckého posudku Equity Solutions Appraisals s.r.o. řádně odůvodnil nebo tento posudek jako důkaz v řízení provedl. I v takovém případě by při stanovení výše bezdůvodného obohacení vyšel podle § 159a odst. 3 o. s. ř. z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 22. 11. 2019, č. j. 29 Co 73/2017 - 1547. Je tedy třeba souhlasit s krajským soudem, že pochybení žalovaného nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a nemohlo tak být důvodem, pro který měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy také neobstojí.

[26] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl sice v řízení o kasační stížnosti úspěšný, žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu však nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osobě na řízení zúčastněné soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí jakékoli náklady vznikly, a proto bylo rozhodnuto, že osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu